

Van wie zijn ze?

Kijk...! Voetstapjes in de sneeuw.
Kleine voetstapjes! Hier een kuiltje, dáár een kuiltje. Dat hebben vast twee kleine klompjes gedaan. Maar van wie zouden die kleine klompjes zijn?
Het land is wit en breed en stil. Er is niemand te zien.

Twee zwarte kraaien zitten in een witte boom.

En 't is bitter koud.

Kijk...! Daar beginnen ze, de voetstapjes.

Ze gaan van de weg af de dikke sneeuw in, naar de sloot.

Ze gaan de sloot over. Dat kan, want er ligt ijs in de sloot...

Ze gaan het land in, het witte, het wijde, het stille land. Ze gaan vé, heel vé...

Ze komen bij een brugje, die voetstapjes – hieer een kuiltje, daár een kuiltje.

Maar – bij dat brugje staat een hek. Kijk...! Daar raken de voetstapjes in de war. Nu zijn 't allemaal kuiltjes dichtbij elkaar. En de sneeuw is van het hek afgeschoven. Maar achter het hek – kijk, daár gaan de voetstapjes weer verder, nóg dieper het witte, het wijde, het stille land in. De klompjes zijn vast over dat hek heen geklommen. Maar van wie zouden die klompjes zijn?

Waar zijn die klompjes vandaan gekomen?

Waar zullen die voetstapjes zijn heengegaan?

O, het land is zo ver en zo stil; zo wit en zo wijd. De bomen en de struiken, de hekken en de brugjes liggen dicht weggestopt onder de dikke sneeuw.

En er is niemand, niemand!

De sneeuw ligt zo mooi, zo glad als een glinsterende deken van witte zijde.

Alleen de voetstapjes gaan er door en maken er kuiltjes in.

Wie zal naar ze kijken?

Er komt een boerenwagen aan langs de witte weg. Er loopt een paard voor.

Plóf... Plóf... gaan de zwarte paardenvoeten. Knoerp...

knoerp... gaan de grote wielen in de sneeuw.

Een dikke boer zit op de bok.

Hij heeft warme wanten aan tegen de kou. Hij houdt zijn neus vast met zijn ene hand: zijn neus is zó koud.

Zal hij de kleine voetstapjes zien, die over de sloot het wijde land ingaan? Welnee!

Er komt een oude bedelaar langs de witte weg. Hij steunt op een stok. Zijn grote voeten glijden over de sneeuw. Hij bromt.

Heel, héél in de verte staat de witte kerktoren in de grijze

lucht. Daar is het dorp. Daar kan hij misschien wel een warm hapje eten krijgen voor de kou. Maar het dorp is nog zo ver! En hij heeft zo'n honger. En zijn grote voeten glijden zo.

Hij bromt. Zal hij de kleine voetstapjes zien, die over de sloot het wijde land ingaan?

Welnee!

Er komen drie kinderen langs de witte weg. Twee kleintjes zitten op een slee, warm ingepakt. Een grote jongen trekt ze. Zijn klompen hompelen door de sneeuw. 't Zijn de kinderen van de molen. Het kleine jongetje op de slee zegt tegen het meisje: 'Lekker, hè? Vanavond! Oliebollen!' 'Nou!' zegt het meisje. 'Fijn hè! Oudejaarsavond, hè? Nou!'

En ze kruipen nóg dichter tegen elkaar. Zullen zij de kleine voetstapjes zien, die over de sloot het wijde land ingaan?

Welnee!

Wie zal naar die voetstapjes kijken?

Niemand.

Kleine Bello

Maar dan...

Dan komt er een klein, verdrietig hondje aan langs de witte weg.

Hij zoekt wat.

Hij kijkt – hij luistert, met zijn oren rechtop. Hij snuift met zijn snuit hoog in de lucht, net of hij iets ruiken wil.

Dan tippelt hij maar weer verder.

Hij snuffelt met zijn koude neus verdrietig langs de sneeuw – alsmaar verder.

Maar opeens staat hij stil.

Ja...? Ja...? Hij ruikt wat.

Dáár is het! Ja, dáár is het – héél duidelijk.

Hij ruikt aan de voetstapjes, die van de weg af naar beneden gaan, de sloot over, de witte weilanden in.

Ah! Zijn kleine staart kwispelt van blijdschap.

Ja...! Die kleine hond tippelt óók de sloot over, de witte, wijde landen in.

Hij ruikt, hij snuffelt aan de voetstapjes. Díe wijzen hem de weg.

Maar dan komt hij bij het hek, waar de voetstapjes in de war zijn geraakt.

En dan raakt hij zelf óók in de war.